

— Съ тази пушка ще ги спра на край село! Нито единъ турчинъ нѣма да пустна да влѣзе въ село!

— Симеоне, тия работи тѣй не ставатъ! — прекъсна го Димитъръ.

— А какъ ставатъ? Да не мислишъ, че съ хурка и вретено се брани свободата?

Петко Славейковъ се усмихна на Симеоновитѣ думи и го потупа по рамото.

— Симеоне, ти си правъ. Свободата се брани само съ оржие и съ скъпи жертви! . .

А когато седнаха на трапезата да вечерятъ, дѣдо Костадинъ сложи ржка върху колѣното на Славейкова и заговори:

— Преди години презъ нашето село мина Левски. Бѣше мой скъпъ гостенинъ. Тогава съ него малко нѣщо се поспрѣчихме. Той учеше младитѣ да превърнатъ хълмоветѣ въ крепости и оттамъ да се биятъ съ турцитѣ. Казахъ му, че това не е лъжица за устата на нашитѣ хлапетии, а той тѣй ме изгледа, че кръвта ми замръзна въ жилитѣ. Сложи ржка върху гърдитѣ ми, бутна ме назадъ и ме прати при женитѣ—хурка да преда. Това много ме засегна и да му докажа, че не съмъ баба, тръгнахъ по ума на младитѣ. Все пакъ нѣщо излѣзе отъ дѣлото на Левски. Вече си имаме България. Пъкъ и отъ това може да излѣзе нѣщичко. Нали знаешъ: заекътъ се крие подъ най-малката трънка. Деца, дръжте здраво, времената не сж за мекушави мъже. Тѣй е, господинъ Славейковъ, желѣзо се кове, докле е горещо! . . .

Тоя день се събуди мраченъ, настрѣхналъ. Облацитѣ лежеха надъ земята като истински мъртвѣци. Слънцето не смѣеше да покаже лице, а вѣтърътъ леко треперѣше отъ страхъ. Шосето се бѣлѣеше, губѣше се въ далечината, докосваше се до тъмни мъгли, раздвигваше ги и тѣй трѣгваха, насочваха се къмъ равнината къмъ Лозенградъ.